

ΠΙΝΥΞ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ 'Οδός «Μαιζώνος»	Συνδρομή ἑτησία δρ. 6. — Καταχώρις. ὁ στίχος λ. 30. Διευθυντής Σ. Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Δικηγόρος	ΠΑΤΡΑΙ Νοέμβριος 1897
------------------------------	--	--------------------------

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπ. 30.

σεως, δι' ἧς ἀπεφασίσθη ὅτι δὲν κατεῖχεν ὁ ἐνα-
γόμενος ἐν προγενεστέρᾳ ἄλλῃ ἐποχῇ (*).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία Ἐφετείου Πατρῶν (1896)
Βιβλιοκρισία

Ἄριθ. 1148 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 1147 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Φόροι ἐπὶ οἰκοδομῶν—εὐθύνῃ τῶν τελευταίων ιδιοκτη-
τῶν κτῆσις ἐπὶ πλειστηριασμοῦ—κοινοποίησις προ-
γράμματος Ταμῆα—ἀναβολὴ πλειστηριασμοῦ—ἀ-
παραίτητος νέα γνωστοποίησις τῷ Ταμῆα.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τοῦτο, διὰ
τοὺς ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀποφάσει καὶ ταῖς ἐκ-
καλουμέναις τοῦ Πρωτοδικείου λόγους, ἤρμη-
νευσε τὸν νόμον ΑΥΓΣ' τοῦ 1887 «περὶ εἰσπρά-
ξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων», καθόσον διὰ τοῦ
ἄρθρου α. αὐτοῦ δὲν κατήργησε τὰς διατάξεις
τῶν ἄρθρων 996 καὶ 997 τῆς Πολ. Δικ. καθ' ἃ
τὸ ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ ἐκποιθὲν ἀκίνη-
τον περιέρχεται ἐλεύθερον εἰς τὸν ὑπερθεματι-
στὴν μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀναγγελθέντων
δανειστῶν ἐπομένως τὸ ἄρθρον τοῦ ΑΥΓΣ' Νό-
μου, καθ' ὃ αἰὶ δυνάμει τῶν κειμένων νόμων ἐπι-
βαλλόμενοι φόροι ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἐπι-
βαρύνουσι τοὺς τελευταίους ιδιοκτῆτας, εἴτε οὗ-
τοι τυγχάνουσιν ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ φορολο-
γικῷ καταλόγῳ εἴτε οἱ πρῶν ἰδιοκτῆται ἀ-
φορᾷ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν μεταβίβασις τῆς
κυριότητος ἐγένετο ἐκουσίως καὶ οὐχὶ ἐν δημοσίῳ
πλειστηριασμῷ

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμ. ΑΡΝΔ'
τοῦ 1884, εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν πρέπει νὰ
κοινοποιῆται, πλὴν τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως
καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος, ὡς καὶ ὁ ὑπάλληλος
τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τῶν

(*) Ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς τοῦ ἐνοικιαστοῦ κατὰ
τοῦ καλλιεργητοῦ πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου. Ὡς γνω-
στὸν κατὰ τὸν Νόμον ΑΤΜΔ' τὰ πρωτόκολλα προ-
βάλλονται ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας ἀφοῦ λοιπὸν
αἱ κατὰ τούτων ἀνακοπᾶι ὅποσδήποτε εἶχον ἀπορριφθῆ
δὲν ἦσαν πλέον δεκταὶ ἀντιρρήσεις καὶ ἀρνήσεις κατὰ
τῶν ἐν τοῖς πρωτοκόλλοις βεβαιουμένων, καὶ ὀρθῶς ἡ ἀ-
πόφασις τὰς ἀπέρριψε, ἰσχυρῶς δικαιολογουμένη ἐκ τοῦ
ἄρθρου 273 § 4 Πολ. Δικ.

Ἐπικαρπία ἀδελφῶν ἐθνικῶν γαιῶν—ἀγωγὴ ἐνοικια-
στοῦ περὶ πληρωμῆς φόρου—δεδικασμένον ἰσχύος
πρωτοκόλλων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ὑπὸ στοιχ.
ΑΤΜΔ' Νόμου τοῦ 1885, ἡ πρᾶξις τοῦ οἰκονο-
μικοῦ φόρου, δι' ἧς καταλογίζεται τὸ ὀφειλό-
μενον ποσὸν τῆς ἐπικαρπίας ἐκ μέρους τοῦ νεμο-
μένου ἐθνικὸν ἀκίνητον, συντάσσεται ἐπὶ τῇ βᾶ-
σει τῶν πρωτοκόλλων τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν ἀδελ-
φῶν γαιῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀπόδοσιν δι-
καιώματος ἐπικαρπίας, καθ' ὧν πρωτοκόλλων δὲν
ἐγένοντο ἀντιρρήσεις, εἴτε ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀπο-
φάσεων, αἵτινες ἀπέρριψαν τὰς ἀντιρρήσεις, τὸ
δὲ ἄρθρον 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου δρίζει προθε-
σμίαν εἰκοσαήμερον ἀφ' ἧς γνωστοποιηθῶσι τὰ
πρωτόκολλα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλου νὰ κά-
μωσιν οἱ καθ' ὧν τὰ πρωτόκολλα τὰς ἀντιρρή-
σεις. Οὕτως ἐὰν αἱ ἀντιρρήσεις ἀπερρίφθησαν
κατ' οὐσίαν, εἴτε ὡς ἀπαράδεκτοι κατὰ τύπους,
διότι δὲν ἐγένοντο ἐμπροθέσμως, εἴτε διότι δὲν
ἐγένοντο σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον περὶ Χαρτοσή-
μου (δι' ὃν ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγον ἀπερρίφθη-
σαν); ὁ ἐνοικιαστὴς ἔχει δεδικασμένον κατὰ
τῶν καθ' ὧν τὰ πρωτόκολλα, δὲν ἔχει δὲ σχέσιν
ὁ Νόμος 17 (44.2) τῶν Πανδεκτῶν, ὃν ἐπικα-
λεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα Μονή, διότι ὁ νόμος οὗτος ὀ-
ρίζει ὅτι δὲν χωρεῖ δεδικασμένον ἐπὶ ἀγωγῆς
παραλείψεως κατοχῆς ἐκ προηγουμένης ἀποφά-

ἄρθρων 893 καὶ 967 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, (ἐνθα ὁ ἀνακόπτων παρίσταται ὡς τρίτος, εἰς ὃν περιήλθε τὸ κατασχόμενον ἀκίνητον δυνάμει πλειστηριασμοῦ) δὲν ἐξεπληρώθη ἡ ἀνωτέρω διατάξις τοῦ Νόμου, διότι ἐνῶ ὁ πλειστηριασμός ὤρισθη νὰ γείνη τὴν 21 8)βρίου 1892 καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἐγνωστοποιήθη τῷ ὑποταμίᾳ, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀνεβλήθη τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ ὀφειλέτου διὰ τὴν 29ην Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16832 τοῦ 1892 πράξιν τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Γ'**, καθ' ἣν ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, δὲν ἐγνωστοποιήθη δὲ, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται, εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποταμίαν ἡ νέα αὕτη ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐδ' ἐπανελήθη τὸ πρόγραμμα, σύμφωνα καὶ μὲ τὸ ἄρθρον 913 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ὑποῖον μόνον, ἐὰν ἐνεκα παρεμπίπτοντος ἀναβληθῇ ὁ πλειστηριασμός, ὃ ἐστὶν οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ ὀφειλέτου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τοῦ προγράμματος, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ κατὰ τὴν νέαν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ κηρύξεως δηλοποιήσεως, ἐπομένως ἀκύρω; γενομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν νομιμοποιεῖται ὁ ἀνακόπτων, τοῦτο δὲ ὀρθῶς κατ' ἐνστάσιν προτείνει ὁ ὑποταμίᾳ κατ' αὐτοῦ· καίτοι ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ μὲν ΑΡΝΔ' Νόμος διὰ τοῦ ἄρθρου 3 σκοπεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου, ἐνα τοῦτέστιν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐκποιεῖται ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ ἀκίνητον, ὅπερ δυνατόν νὰ βαρύνηται μὲ χρέη πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀναγγεληθῇ τοῦτο ὡς δανειστής, ἀφοῦ δὲ ἐγένετο ἀπαξ πρὸς τοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπικιτουμένη γνωστοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἠδύνατο ν' ἀναγγεληθῇ, ἐὰν δὲ ἀνεβλήθη ὁ πλειστηριασμός τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει ἐπισπεύδοντος καὶ ὀφειλέτου, δὲν παρεβλάφησαν τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου, τούναντιον ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἠδύνατο νὰ ὠρεληθῇ, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐτι ἀναγγεληθῇ, τὸ δὲ ἄρθρον 913 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξύ ἀναβολῆς διαταχθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου, καὶ ἀναβολῆς γενομένης ἄνευ πράξεως αὐτοῦ ἀλλὰ τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει ἐπισπεύδοντος καὶ ὀφειλέτου (*).

(*). Πόβλ. σχετικὰς Ἐφ. Ἀθηνῶν 906 (91) Θέμ. Β. σελ. 521, ἰδίᾳ δὲ τὴν 2701 (93) Τόμ. 5 σελ. 107 Εἰσηγ. Ροκιδᾶν — 2009 (95) Τόμ. 7 σ. 169. Ἐφ. Πατρ. 7 (91) Τόμ. 5 σ. 381.

Ἄριθ. 1151 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Πίναξ δικαιωμάτων δικηγόρου ἐνώπιον Ἐφετείου — ἀνακοπὴ πού εἰσακτέα.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἔχουσα κρίνεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφαισις, ἣτις ἀπέριψεν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ τὴν ἀνακοπὴν τῆς νῦν ἐκκαλούσης, ἣτις ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1890 πρῶτων τοῦ προέδρου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' ὧν ἐκηρύχθησαν ἐκτελεστοὶ οἱ ὑπὸ τοῦ νῦν ἐφεσιβλήτου ὑποβληθέντες πίνακες δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ δαπανῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ ἐκτελεστοῦ πίνακος τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων πρέπει νὰ εἰσάγηται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, τοῦ ὁποῖου ὁ πρόεδρος ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐκτελεστόν, καθόσον, ὡς ὀρθῶς σκέπτεται καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφαισις, τὸ δικαστήριον τοῦτο καὶ κρεῖττον παντὸς ἄλλου δικαστηρίου θὰ δύναται νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ ἀποληπτέα δικαιώματα, καὶ ζήτοπον, ὡς ἀντικειμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας τῶν διαφόρων δικαστηρίων τὴν ὁποῖαν καθιεροῖ ἡ Πολ. Δικονομία, θὰ ἦτο νὰ ἐπιλαμβάνηται ὁ κατώτερος δικαστὴς καὶ νὰ δικάζῃ πράξιν προέδρου ἀνωτέρω δικαστηρίου, μεταρρυθμίζων ἐν ἀνάγκῃ ταύτην ἢ ἀποφαινομένου ὅτι πλημμελῶς καὶ παρὰ τὸν Νόμον ἀπεφῆντο ὁ πρόεδρος τούτου ὅθεν κατὰ ταῦτα ἡ ἐφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτεῖται ἀποβαίνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἄριθ. 1166 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἀκίνητα Δήμου ἐνυπόθηκα — ἀνεπίδεκτα κατασχέσεως καὶ ἐκποιήσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 καὶ ἰδίως τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 2 πρὸς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 3, ὡς τοῦτο μάλιστα ἡρμηνεύθη ἐπίσημως ἀπὸ τὸν Νόμον ΒΤΛΑ' ἐ ε', συνάγεται ὅτι κατάσχεσις ἐπὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Δήμου διὰ χρέους αὐτοῦ, ζῆνε διαστολῆς ἂν τοῦτο εἶναι ἐνυπόθηκον ἢ μὴ, δὲν ἐπιτρέπεται, διότι διὰ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων ὁ νόμος οὗτος ὥρισεν ἀφοριστικῶς, ἀποκλείσας πᾶσαν ἄλλαν ἐνέργειαν τῶν δανειστῶν κατὰ τοῦ Δήμου, τὰ καταναγκαστικὰ μέσα ἅτινα ἐν γένει οἱ δανεισταὶ αὐτοῦ δύνανται νὰ λάβωσι, καὶ ταῦτα συνίστανται εἰς κατάσχεσιν εἰς χεῖρας μόνον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δήμου. Τοῦτο δὲ τεθέντος, ἡ περὶ ἧς πρόκειται κατάσχε-

αις, ἐπιβληθεῖσα παρὰ τοῦ καθ' οὐ ἡ ἀνακοπή καὶ νῦν ἐφειβλήτου ἐπὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἀνακόπτοντος Δήμου διὰ χρέη αὐτοῦ, ἄκυρος ἐστὶ κατὰ τὸν σχετικὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς, καὶ συνεπῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὰ ἐναντία παραδεξαμένη ἐστὶ μεταρρυθμιστέα, τὸ δὲ περιστατικὸν ὅτι ὁ Δήμος ἔχει παράσχει εἰς τὸν καθ' οὐ ἡ ἀνακοπή ὑποθήκην, συμφώνως μὲ τὸν περὶ Δήμων Νόμον ΕΗ' τοῦ 1847 ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος κτήματος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως, δι' ἣν ἐπιβλήθη ἡ κατάσχεσις, δὲν ἔχει ἐπιρροήν, διότι, ὡς εἴρηται ὁ μνησθεὶς νόμος νεώτερος καὶ συνεπῶς ἐπικρατέστερος τοῦ περὶ Δήμων νόμου, οὐδεμίαν διάκρισιν ἐνυποθήκων καὶ μὴ ἐνυποθήκων ποιεῖται, ἀλλὰ περὶ πάντων ἐν γένει τῶν δανειστῶν κελεύει τὰ ἀνωτέρω, ὅπου δὲ ὁ νόμος δὲν διαστέλλει οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ κάμῃ διάκρισιν (τὴν γνώμην ταύτην ἐξήνεγκεν ὁ Ἄρειος Πάγος δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ 1852 καὶ 264 τοῦ 1879, ὡς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του) Ἄν καὶ ἀμφιβάλλων ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νόμος τοῦ 1852 μόνον τὸν τρόπον τῆς ἐπὶ τῶν ἐτήσιων προσόδων τοῦ Δήμου κατασχεσεως ἐκανόνισε καὶ περὶ τούτου μόνον ἡμιλεῖ, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς κατασχεσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος τοῦ Δήμου (*).

(*) Ἄν ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις· σύμφωνα αἱ ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ 1852 καὶ 264 τοῦ 1879 ἀποφάσεις τοῦ Ἄρειου Πάγου καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 113 τοῦ 1893 ἀπόφασις τοῦ ἰδίου Ἐφετείου. Ὁ νόμος τοῦ 1852, κανονίσας εἰδικῶς τὸν τρόπον τῆς ἐξοφλήσεως τῶν μετὰ τὴν σύστασιν αὐτῶν χρεῶν τῶν Δήμων καὶ ὑποβαλὼν εἰς εἰδικὰ διατυπώσεις αὐτὴν, ἀπέκλεισεν οὕτω πᾶσαν ἄλλην ἀναγκαστικὴν ἐκβίασιν τῶν Δήμων διὰ κατασχεσεως τῆς ἀκινήτου ἰδιωτικῆς περιουσίας αὐτῶν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος σπουδαιότερος, δι' ὃν ἡ κατάσχεσις τῆς ἀγορᾶς Μαρκάτου τῶν Πατρῶν ἀπέβαινεν ἄκυρος, καθότι τὸ μὲν γήπεδον αὐτῆς παραχωρήθη κατὰ τοὺς σχετικὸς νόμους ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸν Δήμον Πατρῶν ἐπὶ τῶ εἰδικῶ σκοπῶ, ὅπως ἀνεγερθῆ δημοτικὴ ἀγορά, ἥτις ἐγένετο καὶ λειτουργεῖ ἤδη· οὕτω δὲ ἡ εἰρημένη δημοτικὴ περιουσία ἀπετέλεσε μέρος τῆς ἀναπαλλοτριώτου δημοσίας περιουσίας τῶν Δήμων, ἥτις ἀποβάλλει τὴν ιδιότητα τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ταύτης μόνον ὅταν ρητῶς καταργηθῆ ὁ δημοσίος προορισμὸς τῆς εἰρημένης ιδιοκτησίας, καθ' ὃν τρόπον εἶγεν καθιερωθῆ, ἢ ἂν ἤθελεν εἰς ἀχρηστίας παύσει ὁ τοιοῦτος προορισμὸς αὐτῆς. (Περικλέους Ἀργυροπούλου Δημοτικὴ Διοίκησις τόμ. Α' σελ. 242—243. Maurice Block Dictionnaire de l'Administration Française ἐν κεφαλαιῶ Ὄργανισαίον Communaie § 29. Ducrocq. τόμ. 2 § 975. Σημειωτέον προσέτι ὅτι οἱ Δήμοι ὁράκις ἔλαβον ἀνάγκην νὰ παράσχουν ἀσφαλίαν μείζονα τῶν παρεχομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ 1852 εἰς τοὺς δανειστάς τῶν, ἐξήτησαν καὶ τοῖς ἐπεπράπη τοῦτο δι' εἰδικῶν νόμων, ὡς συνέθη λ. χ. εἰς τὸν Δήμον Πατρῶν, δανεισθέντα παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίας.

Ἄριθ. 1167 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Γήπεδον παραλλας Πατρῶν πρόσκλησις ἐφόρου κατὰ κατόχου — ἀπαράδεκτον ἀνακοπῆς δι' ἀβλαβείας. — ἀνεφάρμοστος Νόμος ΓΝΖ' περὶ οἰκοπέδων Ἄνω πόλεως

Ἐπειδὴ, διὰ τῆς ἀπὸ 12ης Αὐγούστου 1893 ἀνακοπῆς των, ἥτις ἐστὶ τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον, οἱ ἀνακόπτοντες ἀνακόπτοντες τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀπειθυνθεῖσαν καὶ ἐπιδοθεῖσαν πρόσκλησιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πατρῶν ὑπ' ἀριθ. 5711, δι' ἧς οὗτος, ἀξιῶν ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες κατέχουσιν ἐν Πάτραις ἐθνικὸν γήπεδον τῆς παραλλίου γραμμῆς, καλυπτόμενον δι' οἰκοδομῆς καὶ προελθὼν ἐκ τῆς καταργήσεως τῶν στοῶν, προσκαλεῖ τούτους νὰ παραχωρήσωσι τῶ Δημοσίῳ ἀντάλλαγμα ἴσης ἐκτάσεως ἐκ τῶν ἐν τῇ ἄνω πόλει οἰκοπέδων, ἄλλως νὰ διορίσωσι πραγματογνώμονα πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ οἰκοπέδου, καὶ ἐν περιπτώσει μὴ διορισμοῦ τοιοῦτου, εἰδοποιεῖ τοὺς ἀνακόπτοντας ὅτι θέλει προκαλέσει τὸν διορισμὸν τοῦ πραγματογνώμονος παρὰ τοῦ προέδρου· τοιαύτη ὅμως οὕσα ἡ ἀνακοπὸμένη πρόσκλησις ἐξώδικος πράξις ἐστὶ, μηδὲ βλάβην τινὰ φέρουσα εἰς τοὺς ἀνακόπτοντας, μήτε κίνδυνον εἰς τὰ νόμιμα ἢ ἀξιούμενα παρ' αὐτῶν συμφέροντα ἢ δικαιώματα, ἀφοῦ καὶ κάτοχοι τοῦ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερομένου κτήματος εἰσὶ καὶ κυριοὺς ἐαυτοὺς ἀξιούσι τοῦ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερομένου κτήματος, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα τοῦ Δημοσίου ἀμφισβητοῦσι ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 235 τῆς Πολ. Δικονομίας· οὐδεμίαν δὲ ἐφαρμογὴν τὰ ἄρθρα 23, 24 καὶ 25 τοῦ ΓΝΖ' νόμου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχουσι, καθόσον τὰ ἄρθρα ταῦτα προϋποτιθέασιν αἴτησιν πρὸς τὸν Δημοσίον περὶ παραχωρήσεως ἐθνικοῦ οἰκοπέδου ἢ παραχώρησιν τοιοῦτου γενομένην τῇ θελήσει βεβαίως τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχώρησις (ἄτε τοῦ νόμου μὴ ἐπιβάλλοντος παραχώρησιν ἐθνικῶν ἐν Πάτραις γηπέδων ἐπὶ ἀποζημιώσει ἢ ἀνταλλαγῇ, ἀναγκαστικῶς καὶ ἄκοντος τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχώρησις), οὐδέτερος ὅμως τῶν διαδικῶν διατείνεται, ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες ἐζήτησαν νὰ τοῖς παραχωρηθῆ ἐπὶ ἐκτιμῆσει ἢ ἀνταλλαγῇ, τὸ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερόμενον οἰκοπέδον, ἢ ὅτι τοῖς παρεχωρήθη τοῦτο συνεπεία τῆς αἰτήσεως των ἢ τῇ θελήσει των. Ἐπίσης δὲ δὲν ἐφαρμίζεται καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἰδίου νόμου, διότι οὐδεὶς τῶν διαδικῶν διατείνεται ὅτι τὸ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερόμενον γήπεδον ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γηπέδων περὶ ὧν ἡμιλεῖ ἡ διάταξις αὕτη

Ἄριθ. 1173 (1896)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Συντηρητικὴ κατάσχεσις — οὐκ ἀποκλείει κατό-
πιν ἀναγκαστικὴν.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τῶν ἄρθρων 908 καὶ 984 τῆς Πολ. Δικονομίας, λογικῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων, ἐφκρμόζεται μὲν ὡς ἐσκέφη ὀρθῶς καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ πάσης ἐν γένει ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν προφυλακτικῶν τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως μέτρων. Τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον οὐ μόνον ἐκ τοῦ τμήματος, ἐν ᾧ ἡ διάταξις αὐτῶν κατατάσσεται, καὶ τὸ ὅποιον ἀφορᾷ καθαρῶς εἰς τὴν ἀνάγκαστικὴν διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ λόγοι οἱ ὑπαγορευόμενοι, ὡς πρὸς αὐτήν, τὴν ἀνάγκην τῆς σχετικῆς ἀπαγορεύσεως, καθ' ἣν κατάσχεσις μεσηγγημένων πραγμάτων δὲν συγχωρεῖται, δὲν παρουσιάζονται βεβιαῶς καὶ ἐπὶ τῶν συντηρητικῶν τούτων, ἀφοῦ αὐταὶ μὲν εἶναι ὅλως προσωπικαὶ καὶ ἀποβλέπουσιν εἰς τὸν ἐνεργούντα μόνον, ἐκεῖναι δὲ εἰσὶν ὀριστικαὶ καὶ ἀφορῶσι πάντας ἐν γένει τοὺς δανειστάς, ἐξ ὧν ἐπιτετα κατ' ἀνάγκην, ὅτι οἱ πιστωταὶ δὲν στεροῦνται τοῦ δικαίωματος ὅπως ἐπιληφθῶσιν ἀναγκαστικῶς τῶν συντηρητικῶς ἤδη μεσηγγημένων πραγμάτων (παρ. καὶ Cassé 2078. δις) (*).

Ἄριθ. 1176 (1896)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Πράξεις ἐπιζήμιοι Δημοστυνόμου. — οὐκ εὐθύνουσι
Δῆμους.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ πράξεων τοῦ δημοστυνόμου ἐνεργούντος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν καθηκόντων του, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὁ Δῆμος ὡς ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημιώσεις διὰ βλαβὴν γενομένην ἕνεκα τῶν τοιούτων πράξεων, εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε ἐξ ἀμελείας τοῦ δημοστυνόμου, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Βασ. Διατάγματος, ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία ἐνεργεῖται μὲν παρὰ τῶν Δήμων δι' ἰ. διαιτέρων ὀργάνων, ἀλλ' ἐν ὀνόματι κατ' ἐπιταγὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Κυβερνήσεως, οἱ δὲ ἀστυνόμοι διορίζονται παρα τοῦ Βασιλέως κατὰ πρότασιν τοῦ Δημάρχου, καὶ οὕτω θεωροῦνται ὡς προεστῶτες τῆς Κυβερνήσεως ἤτοι

(*) Σύμφωνας Οἰκονομίδης Ἐγγ. § 286 σημ. 1. Ἐφετ. Ἄθ. 3005 τοῦ 94 ἐν «Θέμιδι ΣΤ' 156. — καὶ ἐφ. Ναυπλίου 586 τοῦ 93 ἐν «Δικαστικῇ Ἐφημερίδι» Τόμ. 4 σελ. 149.

τοῦ Δημοσίου, ὅπερ προέστησεν αὐτοὺς καὶ οὐχὶ τῶν Δήμων εἰς οὓς ἀπλῶς ἀνετέθη ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἡ ἐνεργεῖα τῆς ἀστυνομίας ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατ' ἐπιταγὴν ταύτης (*).

Ἄριθ. 1177 (1896)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀνακοπὴ — ἐγγραφὴ πρὸ παρελεύσεως προθεσμίας — σύζυγος δανειζομένη πρὸς πληρωμὴν χρεῶν ἰδίου ἀνδρός — οὐ βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ δόγματος.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τῆς ἐκκαλοῦσης, ὅτι προῶς ἢ ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1894 ἀνακοπὴ αὐτῆς κατὰ τῆς ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 758 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνεγγραφὴ εἰς τὸ οἰκεῖον πινάκιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ συνεζητήθη διὰ τῆς τοιαύτης ἐγγραφῆς, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς συζητήσεως ταύτης τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 218 ἀποφάσεως, ἐνῶ κατὰ τὴν ὡς εἴρηται ἐγγραφὴν δὲν εἶχε παρέλθει ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ταχθεῖσα ἐξάμηνος προθεσμία, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀρχικῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὑπόθεσεως, ὅτε κατὰ τ' ἄρθρ. 566, 567 καὶ 569 τῆς Πολ. Δικονομίας πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διὰ τὴν ἀπολογίαν ἢ τὴν ἀναπολογίαν προθεσμίας δὲν δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, ἀλλὰ περὶ ἀνακοπῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἣτις καὶ ἐν συνῆθει διαδικασίᾳ ἐπισυμβαίνουσα εἰσάγεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὴν τῶν συνοπτικῶν δικῶν διαδικασίαν, περιέχουσα ἀπλῶς κλήσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ πρὸς ἐμφάνισιν, ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 598 καὶ 619—622 σαφῶς προκύπτει, καὶ ἐπομένως ἦτον ἐφαρμοστέον καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἄρθρον 623, καὶ ἡ δύνατο ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον καὶ νὰ συζητηθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Ἐπειδὴ ὅταν ἡ γυνὴ δανειζῆται ἀπ' εὐθείας, χορηγεῖ δὲ καὶ ἐν γνώσει τοῦ δανεισάντος τὰ δανεισθέντα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἰδίου ἀνδρός (in usum mariti), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀναδεχομένη ἄλλοτριαν ἐνοχλήν καὶ βοηθημένη ὑπὸ τοῦ Βελγικανοῦ δόγματος, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς 134 (N. 13 Κώδ. 429). Ἡ δὲ φαινομένη ἀντιθετος διάταξις τοῦ Σκαϊβόλα (N. 28 § 1 Πανδ. 16. 1), καθ' ἣν χωρεῖ τὸ δόγμα, ὅταν ἡ γυνὴ ἐν γνώσει τοῦ δανειζόντος λαμβάνῃ τὸ δάνειον ὅπως πληρῶς ἡ χρεὴ τοῦ ἀνδρός, δὲν περιέχει ἀντινομίαν ἀκριβέστερον ἐξεταζομένη, ἀλλὰ δεῖον νὰ ἐρμηνευθῇ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν διάταξιν 4, § 1 καὶ 12 Πανδ. (αὐτόθι), ἐξ ὧν προκύπτει ὁ συμβιβασμὸς τῶν

(*) Ὁμοίᾳ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 545 τοῦ 95 ἰδίου ἐφετεύου, ἣν ὄρα ἐν «Θέμιδι ΣΤ' 539.

κατ' ἐπιφάνειαν πρὸς ἄλληλα συγκρουμένων χωρίων· πράγματι, τὸσον τὸ δόγμα ὡς καὶ ἡ Νεαρὰ δὲν βοηθεῖ τὰς γυναῖκας προτιθεμένης νὰ δωρήσῃται, ἢ δι' ἀμέσου καταβολῆς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν περιουσίαν αὐτῶν· ἀλλὰ τὰς ἀναδεχομένης ἄλλοτριαν ὀφειλὴν ἐπὶ τῇ συνήθως ματαιουμένη προσδοκίᾳ ὅτι ὁ κυρίως ὑπόχρεως ἐκπληρῶν ἐγκαίρως τὴν ὑποχρέωσιν του θέλει ἀπαλλάξει αὐτὰς τῆς ἀνάγκης νὰ πληρώσωσιν ἐξ ἰδίων τὸ χρέος ὅπερ ἀνεδέχθησαν· κατὰ συνέπειαν ἐὰν μὲν ἡ γυνὴ ἐν γνώσει τοῦ παρέχοντος τὸ δάνειον δανειζέται διὰ νὰ δανείσῃ ἄλλον, ἢ καὶ τὸν σύζυγον (ai creditare) ἢ καὶ διὰ νὰ καταβάλλῃ χρεὶν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν πρὸς ἑαυτὴν ἔνοχον, προσδοκῶσα τοῦτέστιν ὅτι ὁ σύζυγος θέλει ἀποδώσῃ αὐτῇ ὅ,τι πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του πρὸς τρίτους κατέβαλε τότε κατ' οὐσίαν ὑπεισέρχεται ἄλλοτριαν ἔνοχον καὶ βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ δόγματος· ἐὰν ὁμοίως δανειζέται ἀπ' εὐθείας ἵνα μεταχειρισθῇ τὰ χρήματα εἰς ἀνάγκας τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του ὡς ἐπὶ τῷ σκοπῷ δωρεᾶς, ἢ ὑπολαμβάνουσα ἑαυτὴν ὑπόχρεωσιν νὰ συντελέσῃ εἰς τὰ τοῦ οἴκου, καὶ οὐδαμῶς προτιθεμένη νὰ καταστήσῃ διὰ τῆς καταβολῆς τὸν ἄνδρα πρὸς ἑαυτὴν ὑπόχρεωσιν, τότε προδήλως ἀποκρούεται ἐκ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ Κώδικος ἐπικαλουμένη τὸ δόγμα. Κατὰ συνέπειαν, ἀφοῦ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ δὲν ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐσκόπει διὰ τῶν δανεισθέντων ἀπ' εὐθείας ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὸ προσβαλλόμενον ὑπ' ἀριθ. 47517 συμβολαίων χρημάτων, νὰ πληρώσῃ χρεὶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ προθέσει καὶ τῇ προσδοκίᾳ, ὅτι ἤθελον ἀποδοθῆ αὐτῇ τὰ καταβληθησόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς (ai creditare) καὶ οὐχὶ ἀπλῶς πρὸς πληρῶσιν ἀναγκῶν αὐτοῦ ὡς δωρουμένη ἢ φρονούσα ἑαυτὴν ὑποκειμένην εἰς τὰ βάρη τοῦ οἴκου, ἀπ' ἐναντίας δὲ ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῆς τῆς προκειμένης συζητήσεως συνομολογεῖ, ὅτι φυλακισθέντος τοῦ συζύγου αὐτῆς διὰ χρεὶν ὑπὸ τῶν δανειστῶν του, ἐδανείσθη ἵνα πληρώσῃ ταῦτα καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῆς φυλακῆς, ὅπερ ἐμφαίνει προδήλως πρόθεσιν δωρεᾶς ἢ ἀντίληψιν τῶν καθηκόντων τῆς γυναικὸς ὡς ὀφειλοῦσης τὴν συνδρομὴν αὐτῆς ἐν ταῖς περιπετεῖαις τῆς κοινῆς συμβιώσεως, ἔπεται ὅτι ἀποκρούεται ὡς μὴ βᾶσιμος νόμος ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ἐπιδιώκουσα ἐκ τοῦ δόγματος καὶ τῆς Νεαρᾶς τὴν ἀκύρωσιν τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου καὶ τῆς παραχωρηθείσης δι' αὐτοῦ ὑποθήκης καὶ ἐπικυρωτέα εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους ἀποβαίνει ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καθὰ βᾶσιμῶς ἀπολογούμενος κατὰ τῆς ἐφέσεως ἐνίσταται ὁ ἐφεσίβλητος (*).

(*) Ὁμοίαν ἀναλυτικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν τῇ 1447 τοῦ 96 ἐφετ. Ἀθ. ἐν «Θέμιδι» Η' 6.

Ἀριθ. 1179 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐτερόρρυθμος ἐμπορευματῆρις—ἀποχώρησις ἐνδὸς καὶ ἐξἄκολούθησις μεταξὺ λοιπῶν—ἀλλαγὴ ἐπωνυμίας—ἐνστάσις διαλύσεως ἐντεῦθεν = ἀποδεικτικὰ μέσα καὶ βᾶρος.

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητεῖται μεταξὺ τῶν ἀδικῶν ὅτι καθ' ὃν χρόνον κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα συνέστη ἢ ἐν αὐτῇ σύμβασιν ὑπῆρχεν ἐν Πάτραις ἰδρυμένη ἐτερόρρυθμος ἐμπορικὴ εἰσαίρια ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν α' Ἀμβουργερ Κέλλερ καὶ Σα», ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τῆς ἐναγομένης εἰσαίριας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν α' Ἀμβουργερ καὶ Σα», ὅτι δὲν νομιμοποιεῖται παθητικῶς κατ' αὐτῆς ὁ ἐνάγων, ἀντίταξεν οὗτος, ὅτι ἡ ἐναγομένη εἰσαίρια ταυτίζεται μετὰ τῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν α' Ἀμβουργερ Κέλλερ καὶ Σα» καὶ ὅτι ἀπλῆ μεταβολὴ τῆς ἐταιρικῆς αὐτῆς ἐπωνυμίας ἔλαβε χώραν μὴ θίγουσα τὴν ὑπόστασιν τῆς εἰσαίριας οὐδ' ἐπηρεάζουσα τὰς πρὸς τρίτους ὑποχρεώσεις, εἰς ἃς ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐπωνυμίαν ὑπεβλήθη, ὀρθῶς κατὰ συνέπειαν ὑπεχρεώθη ὁ ἐνάγων εἰς τὴν διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, διὰ τὸ σχετικῶς πρὸς αὐτὸν ἀνέφικτον τῆς ἀποκτήσεως ἐγγράφου, ἀπόδειξιν τοῦ ἀμφισβητουμένου τούτου ἰσχυρισμοῦ του· ἡ ἀντίρρησις δὲ τῆς ἐκκαλοῦσης, ὅτι συνομολογῶν ὁ ἐνάγων τὸ γεγονός τῆς ἐκ τῆς εἰσαίριας α' Ἀμβουργερ Κέλλερ καὶ Σα» ἀποχωρήσεως τοῦ ὁμορρυθμοῦ μέλους Καρόλου Κέλλερ, κατ' ἀνάγκην ἀποδέχεται τὴν διάλυσιν τῆς εἰσαίριας ταύτης, ἐπερχομένην κατὰ Νόμον καὶ διὰ τῆς ἐναντίας γνώμης ἐκάστου τῶν συνεταίρων καὶ τῆς περὶ αὐτῆς δηλώσεως (Ν. 4. § 1, Ν. 63. § 10, Ν. 65 § 3. Πανδ. 17. 2), στερεῖται ὑποστάσεως, διότι διαφέρει ἢ διάλυσιν τῆς εἰσαίριας ἐπερχομένη ἐστὼ καὶ διὰ τῆς θελήσεως τοῦ ἐνδὸς τῶν συνεταίρων ἀπαγορευόντος τῇ εἰσαίριᾳ, καὶ ἢ κατὰ κοινὴν συναίρεσιν ἀποχώρησις τῶν συνεταίρων ἐκ τῆς εἰσαίριας, παραμενοῦσης ἐπίσης κοινῇ γνώμῃ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους καὶ κατ' οὐδὲν ἕτερον ἀλλοιομένης, ὡς ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη. Πράγματι ἡ ἐκδοχὴ αὕτη τῆς κοινῆς γνώμης διατηρήσεως τῆς εἰσαίριας μὴ διαλυομένης, ἀλλ' ἀπλῶς τροποποιουμένης διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς τινος ἐκ τῶν ἐταίρων καὶ ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως 65 § 9 Πανδ. (17.2), καθ' ἣν οἱ πλείονες τῶν δυο συνεταίροι δύνανται καὶ ἐν αὐτῇ μάλιστᾳ τῇ συστάσει τῆς εἰσαίριας νὰ συμφωνήσωσι περὶ ἐξἄκολουθήσεως αὐτῆς, καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου τινὸς ἐκ τῶν συνεταίρων μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων (Βασιλ. ΙΒ' α' 63 ἀπὸ τῆς τελευταίας τοῦ ἐνδὸς κοινωνοῦ πᾶσα ἡ κοινωρία λύεται κἂν οἱ πλείοτεροι κοινωνοὶ περιώσιν, εἰ μὴ τὴν ἀρχὴν ἄλλοτε συνέδοξεν), ἐ-

παρκῶς στηρίζεται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἔθα ἡ διάλυσις τῆς ἐταιρικής διαστέλλεται τῆς ἀπλῆς ἀλλαγῆς ἢ παραίτησως συνεταιρῶν ἀβάσιμοι κατὰ ταῦτα ἐλέγχονται αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτιάσεις τῆς ἐκκαλοῦσης, ἢ δὲ ἕτερα αἰτιάσεις, ὅτι κακῶς αὕτη ἐβαρύνθη τῇ ἀποδείξει ὅτι διελύθη ἡ ἐταιρία αὐτῆς Ἄμβουργερ Κέλλερ καὶ Σκ στερεῖται οὐχ ἦσαν ὑποστάσεως, διότι ἡ ἀντίρρηση αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῆν ἄρνησιν τοῦ ἀποδεικτέου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρισμοῦ περὶ ταυτότητος τῆς ἐταιρίας, ἔνα μὴ χρήζῃ ἰδίας ἀποδείξεως, ἀλλὰ περιέχει αὐτοτελῆ ἰσχυρισμὸν ἢ ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, ἧς μάλιστα κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 39, 42, 43, 44 καὶ 46 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ὑπ' αὐτῆς ἀπέναντι τῶν τρίτων, ἢ διὰ τοῦ περὶ διαλύσεως ἐγγράφου καὶ τῶν ἐπιστήμων περὶ καταστιχῶσεως καὶ τοιχοκολλήσεως τῆς οἰκειᾶς περιλήψεως πιστοποιήσεων.

Ἄριθ. 1188 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἑφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Χαρτοσήμου διαβίθμισις ἐπὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων — ἀδιάφορος ἐμπορικότης ἤ μὴ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ΔΧΚΕ' τοῦ 1888, τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐμπορικότητος ἢ μὴ αὐτῶν, ὑπάγονται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος εἰς δὲ καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἐγγράφα τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ νόμου (*).

(*) Ἡ λύσις ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ διακρίνῃ μεταξὺ ἐμπορικῶν ἢ μὴ, τὸ ἔπραξεν, ὅπως ἐν τῷ ἄρθρῳ 189 Ἐμπορ. Νόμου. Ὑπάρχουν καὶ ἀσθενεῖς ἐναντιοφωνίαι (Ἐφ. Ἄθ. 2 τοῦ 96, καὶ Σημ. τ. τ. τ. Τόμ. Β' σ. 81, καθ' ὃν ἡ διαβίθμισις τοῦ χαρτοσήμου κρίνεται ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐκδότου), ἀλλ' ἐπεκράτησεν ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀποφάσει ὁρθὴ γνώμη. Πρβλ. καὶ 1086 τοῦ 95, καὶ 494, 703 καὶ 1249 τοῦ 96 ἀπάσας τοῦ Ἐφετείου τούτου. — Ὁ Νόμος ΔΧΚΕ' ἐν ἄρθρῳ 14 κελεύει ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ, τὸ τέλος διαβαθμίζεται ὡς ἔπεται... παρακατὸν δὲ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ 15 ἐν ἐδαφίῳ γ' μνημονεύει ὡς ἐμπορικὸν ἐγγράφον, καὶ τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ἂν εἶναι ὑπογεγραμμένον παρ' ἐμποροῦ ἢ μὴ, ἢ φέρει αἰτίαν ἐμπορικῆν ἢ μὴ, διότι ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὸν τύπον τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὅποιον ἐρ' ὅσον περιέχει τὴν ρήτραν «εἰς διαταγὴν» θεωρητέον πάντως ὡς ἐμπορικὸν ἐγγράφον, διότι καὶ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐφευρέθη, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐμποροδικείου πάλιν ἡ ἀρμόδιότης κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων. Ὡστε ἀπολύτως τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον φέσει ὃν ἐμπορικὸν ἐγγράφον, ὡς τοιοῦτον χαρτοσημαίνεται, καὶ ἐπομένως ἐφαρμόζεται εἰς τὸν πίνακα τοῦ ἄρθρου 814.

Ἄριθ. 1198 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἑφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Πρόσθησις — εὐθύνη κυρίου ἀπολύτως

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ εὐθύνης τῶν προσθησαμένων (Π Βιβλ. 14 τίτλ. 3) καὶ ἰδίᾳ τοῦ νόμου 5 § 15 ἐξάγεται, ὅτι καὶ διὰ τὸν δόλον τοῦ προσθησαντος εὐθύνεται ὁ κύριος ἐν γένει καὶ οὐχὶ μόνον καθόσον κατέστη πλουσιώτερος· ὁ δὲ νόμος 15, § 1 (Π. 43) περὶ κακῆς πίστεως τοῦ ἐντολοδόχου ἀναφέρεται εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις περὶ ἐπιτρόπου ἀνηλικίου καὶ ἀντιπροσώπων κοινότητος, ἐπομένως μὴ βασίμως προβάλλει τὸ Δημόσιον ὅτι εὐθύνονται αἱ ἀρχαί, αἵτινες τὸν κατέταξαν καὶ ὁ δήμαρχος ὅστις δὲν ἔκαμε γνωστὸν ὅτι ἦτον ὑπεράριθμος, ἄλλως ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ Δημοσίου, περιοριστέα ἐστὶν εἰς ὅσον ὠφελήθη ἐκ τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας του.

Ἄριθ. 1203 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἑφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πίναξ κατατάξεως — προνόμιον τρίτου ἔνεκα πληρωμῆς φόρων Δημοσίου.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι εἶδε οὗτος νὰ καταταχθῇ προνομιακῶς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ὡς ἐκδοχέυ, τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν εἰς χεῖρας του ἀποδείξεων οὗτος ἐπλήρωσε πρὸς τὸ Δημόσιον ὅ,τι ὁ ὀφειλέτης ὄφειλεν εἰς αὐτὸ διὰ καθυστεροῦμένους φόρους, ἐστὶν ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, διότι ἡ κατοχὴ τῶν τοιούτων ἀποδείξεων δὲν μεταβιβάζει τὴν ἀπαιτήσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἐκχώρησις ὡς καὶ ἡ καταβολὴ ἄλλοτρίου χρέους δὲν παράγει αὐτοδικαίως τὴν ἐκχώρησιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐκχωρηθῇ αὕτη παρὰ τοῦ πρωτοτύπου δικαιοῦχου, ἄλλως τε μὴ συναινούντος τούτου ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀπόφασις (lex 49 § 2 (41 2) N. 6. 48. lex. 17 (46. 1))

Ἄριθ. 1209 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἑφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Προῖξ πατρική — θάνατος κόρης ἐν γάμῳ — ἀνάληψις προικῶν ὑπὸ πατρός — οὐ μεταβαίνει κληρονομίαις κόρης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ἀριθ. 48 βιβλ. Δ. τίτλ. Η καὶ ἀριθ. 5 βιβλ. Δ. τίτλ. Θ Ἄρμ. καὶ Βασιλ. ἐδάφ. 48. βιβλ. 28 τίτλ. 8 ἀεὶν ὑπ' ἐξουσίᾳ κόρη τελευτήσῃ ἐν συνεστῶτι τῷ γάμῳ ἀναλαμβάνει ὁ πατήρ αὐτῆς ἢ ἐπέδωκε ὑπὲρ αὐ-

τῆς προΐκα, τοῦτο δὲ καὶ ἂν αὐτεξούσιος ἐστίν», συνεπῶς ἄνευ σημασίας τινος αποβαίνει ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις οὐκ ὀρθῶς ἀπέρριψεν ὡς ἀόριστον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ὅτι ἡ ἀποβιώσασα ἄνευ κατιόντων κόρη, ἐκτὸς τοῦ πατρός της ἀφήκεν καὶ ἄλλους κληρονόμους οὓς καὶ ὀνομάζει ὡς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αὕτη ἀπεβίωσεν τριακονταετής, ἀφοῦ τὴν προΐκα κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀνωτέρω ἀναλαμβάνει μετὰ τὸν θάνατόν της μόνος ὁ προικίσας πατήρ, εἴτε ἡ κόρη ὑπεξουσία ἢ αὐτεξούσιος ἦτο(*)).

Ἄριθ. 1210 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φορολογικὸς κατάλογος — ἐγγραφή ἐν αὐτῷ διὰ μὴ ἐξασκηθῆν ἐπάγγελμα — προσφυγή εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. οὐκ ἀρμόδιον τακτικὸν δικαστήριον.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτους τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐκκαλοῦντος, τοὺς ἀναγομένους εἰς τὸ ὅτι κακῶς ἐνεγράφη εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους δι' ἐπιτήδευμα ὡς ταμβακοποιοῦ, καθόσον κατὰ τὸν Νόμον ΧΠς' τοῦ 1878 § 17 περὶ ἐπιτηδευμάτων», ἂν τις εἶναι ἐγγεγραμμένος πρὸς πληρωμὴν ἐπιτηδεύματος ὅπερ δὲν ἐξήσκησε ποτέ, μόνον διὰ προσφυγῆς πρὸς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἐκ τοῦ τοιοῦτου φόρου καὶ τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δύναται νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τοῦτο.

Ἄριθ 1221 (1896)

Εισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐξωτικὴ κληρονομία εἰς ἀνήλικον — ἄνευ διατυπώσεων ἀνάμειξις ἐπιτρόπου — οὐ καθιστᾷ κληρονόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τοῦ περὶ ἀνηλικῶν κλπ. Νόμου, οἱ ἀνήλικοι δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῶσι διὰ τοῦ ἐπιτρόπου των τὴν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐξωτικούς κληρονόμους ἐπαγομένην κληρονομίαν, ἄνευ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγεν συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, ἄρα ἡ ἄνευ τῶν διατυπώσεων τούτων ἀνάμειξις τοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὴν κληρονομίαν δὲν καθίστησι τοὺς ἀνηλικούς καὶ κληρονόμους καὶ

(*) Σύμφωναι καὶ αἱ 731 τοῦ 95 ἰδίου Ἐφετείου καὶ 4763 τοῦ 95 Ἐφετ. Ἀθηνῶν.

συνεπῶς ὑποχρέους εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τῆς κληρονομίας (*).

Ἄριθ. 1223 (1896)

Εισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Πλειστηριασμὸς — ἀναστολή διὰ διατάξεως Προέδρου — ἐπέρχεται ἅμα τῇ ἐκδόσει, ἄνευ κοινοποιήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 910 τῆς Πολ. Δικονομίας ἔχει οὕτω, εἰάν ὁ ὀφειλέτης κάμη ἀντιρρήσεις ἐνεκεν ἀταξίας τῆς δικδικασίας ἐξακολουθεῖται ἐν τοσοῦτῳ ἡ ἐκτέλεσις μέχρις ὅτου ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν ἢ τὸ δικαστήριον παραχωρήσῃ ἀναβολὴν. Περὶ τῆς παραχωρηθείσης ἀναβολῆς εἰδοποιεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἐπιμελεὶς τῶν διαδίκων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος». Οὕτως ἐχούσης τῆς διαταξέως (οὐσιώδους οὔσης καὶ συνεπῶς παραβιαζομένης ἐπέρχεται ἀκυρότης ἄρθρ. 201 Πολ. Δικονομίας), πρόδηλον εἶναι ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου μόνη καὶ κατὰ μείζονα λόγον μετὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ ὑπερθεματιστὴν, ἐπιφέρει τὴν παῦσιν τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἐκτελέσεως, καὶ τὸ χρονικὸν σῆμειον καθ' ὃ ἡ παῦσις αὕτη ἐπέρχεται εἶναι ἡ ἐκδοσις τῆς τὴν ἀναβολὴν διαταττούσης ἀποφάσεως τοῦ προέδρου ἄνευ ἐτέρου τινὸς περιστατικοῦ καὶ δὴ ἄνευ γνωστοποιήσεως ἢ κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τοῦ προέδρου εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον ἢ μετ' ἐπιταγῆς εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα, τοῦ νόμου λέγοντος ἀπ' ἐκτέλεσις ἐξακολουθεῖται μέχρις ὅτου ὁ πρόεδρος παραχωρήσῃ τὴν ἀναβολὴν» καὶ οὐχὶ ἀμέχρις ὅτου εἰδοποιηθῇ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἢ ὁ ἐπισπεύδων» ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τῆς διαταξέως ταύτης, διὰ τελείας πύλας κωδικομένης τοῦ πρώτου, δὲν ἀναγραφεται τί ἀναγκαῖον διὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἐκτελέσεως ἢ εἰς τὸ χρονικὸν σῆμειον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀναστολῆς ἀφορῶν, διότι περὶ ἀμφοτέρων τούτων ὅτι ὁ Νόμος ἤθελε νὰ διατάξῃ τὸ διέταξε εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον, ἀλλὰ διατάσσεται ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τί δέον γενέσθαι μετὰ τὴν διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου ἀναστολήν, διὰ νὰ προληφθῇ ἡ ἐνέργεια ἀκύρων πλέον πράξεων ἐκτελέσεως, ὅτι δὲ οὗτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δευτέ-

(*) Ἐπρόκειτο περὶ κληρονομίας ἐξ αὐτῆς συν-επῶς ἀπέχοντες τὸ γε νῦν ἔχον νὰ ἀναμειθῶμεν εἰς τὴν καθόλου ἔριδα περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 73, ἂν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ οἰκείων κληρονόμων — Πρὸς τὴν ἄνω ὀρθὴν λύσιν συμφωνεῖ καὶ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀκρίσεως 121 τοῦ 91 ἐν αὐτῇ ἰδ. Β. 332.

ρας ὡσαύτως παραγράφου δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ ὅτι δι' αὐτῆς ὑποχρέωσις τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἐπιβάλλεται οὐχὶ μόνον εἰς τὸν αἰτήσαντα καὶ ἐπιτυχόντα τὴν ἀναστολὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀντιδίκον του, πρὸς δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὀφείλοντα καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ εἰδοποιῆται περὶ τῆς ἀναστολῆς (*).

'Αριθ. 1224 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

'Αγωγή κλήρου — τίτλος ἐκ καταπιστεύματος — χήρα ἄπορος καὶ ἄποικος — οὐ θεωρεῖται κληρονόμος — ἀπόδειξις καλῆς πίστεως ἐν χρησικτησίᾳ.

'Επειδὴ ἡ ἀντίρρησης τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι ἐκ τῆς καταπιστεύσεως δὲν γεννᾶται ὑπὲρ τοῦ καταπιστευματοδόχου πραγματικὴ καὶ ἰδίως διεκδικητικὴ τοῦ καταπιστεύματος ἀγωγή, ἀλυσιτελῶς ἀλλὰ καὶ ἀβασίμως ὑποβάλλεται, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀγωγῆς ἐκ τῆς κληροδοσίας ἢ καταπιστεύσεως, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀγωγὴν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ καταπιστευματοδόχου, ἀλλ' ἡ καταπίστευσις ἀποτελεῖ ἐν προκειμένῳ τὸν εἰδικὸν τρόπον τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος, καὶ διότι ἄλλως ὁ Ἰουστινιανὸς ἀφομοιώνσας κληροδοτήματα καὶ καταπιστεύσεις ὥρισεν ὅτι ἐκ πάσης ἐν γένει κληροδοσίας τίκτεται πραγματικὴ καὶ προσωπικὴ ὑπὲρ τοῦ τετιμημένου ἀγωγῆ, καθ' οἷονδήποτε καὶ ἂν αὐτὴ ἐγένετο τύπον (N. 1 καὶ 2 Κώδ. 6. 43 § 2 Εἰσηγ. 2. 20), τὸ δὲ πραγματικὸν δικαίωμα ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως τῆς κληροδοσίας μεταβαίνει αὐτοδικαίως εἰς τὸν κληροδόχον (N. 69 πρ. Πανδ. 30 N. 38 Πανδ 31)

'Επειδὴ ἡ ἔνστασις τῶν ἐκκαλούντων ὅτι τὸν ἀποβιάσαντα Μ Α*** ἐκληρονόμησεν ἐξ ἀδιαθέτου καθὼ ἄπορος καὶ ἄποικος συντρέξασα μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἦτοι κατὰ τὸ ἐν τέταρτον καὶ ἡ χήρα αὐτοῦ Ε. Α***, ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν κανονισασῶν τὰ περὶ τούτου Νεαρῶν 53 κεφάλ. στ' καὶ 117 κεφάλ. ε' τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ 106 τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος καὶ ἰδίως ἐκ τῆς συνταυτίσεως τῶν θεμάτων τῆς ἀναιτίου διὰ τὴν γυναῖκα διαζεύξεως καὶ τῆς προαποβιώσεως τοῦ ἀνδρός, τὸ τέταρτον

(*) Ἀντίθετον λύσιν εἶχε δημοσιεύσει τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1255 τοῦ 95 ἀποφάσεώς του, κατὰ πλειοψηφίαν ὁμῶς, συμφωνήσαν μὲ προγενεστέραν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 184 τοῦ 92, ἐπίσης κατὰ πλειοψηφίαν ἐκδοθείσαν. Οὐχ ἦττον ἀκριβεστέρα ἢ ἄνω λύσις, πρὸς ἣν σύμφωνοι καὶ αἱ 2590 τοῦ 93, καὶ 429 τοῦ 94 ἐφετ. Ἀθηνῶν κατὰ πλειοψηφίαν πάλιν.

τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἢ παιδὸς μοίραν λαμβάνει ἢ γυνὴ οὐχὶ ὡς συγκληρονομοῦσα (ὅπερ ἄλλως θὰ ἦταν ἀνεφικτὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διαζεύξεως) ἀλλ' ὡς νόμιμος κληροδόχος ἢ δι' ἐνοχικῆς ἀγωγῆς. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τῆς Νεαρᾶς 53 Κεφάλ. στ' § 1 φερούσης αὐτὴ καὶ τὰ ἴδια τῆς γυναικὸς πράγματα ὑπόκεινται τοῖς τοῦ ἀνδρός δανεισμασι καθόσον τῶν ἐκείνου δικαίων ἐκ τοῦδε τοῦ νόμου συγκληρονομεῖσθαι, προκύπτει μᾶλλον ἡ ἔννοια τῆς κληρονομικῆς φύσεως τοῦ τῆς γυναικὸς δικαιώματος (*).

'Επειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ καλὴ πίστις ἐν τῇ χρησικτησίᾳ δὲν ἀπορρεῖ ἀπλῶς ἐκ τοῦ τίτλου, ἀλλ' εἶναι στοιχεῖον ἀθύπαρκτον καὶ ἰσοδύναμον τῷ τίτλῳ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου πρόδηλον εἶναι ὅτι τὰ ἐν τῷ τίτλῳ περιεχόμενα καὶ ἐξ αὐτοῦ πιστούμενα περιστατικά, ἰδίως δὲ ἐν προκειμένῳ ἢ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ Α. Γ*** κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 19117 συμβόλαιον καταβολῆ τοῦ τιμήματος, χρησιμεύουσιν εἰς ἀπόδειξιν τῆς καλῆς πίστεως χωρὶς ὁμῶς ἐντεῦθεν ν' ἀποκλείηται τῷ καθ' οὗ ἡ χρησικτησία ἢ ἐναντία πρὶ τῆς κακῆς πίστεως ἀπόδειξις (N. 30 Κώδ. 8. 45) ἀβασίμως κατὰ συνέπειαν αἰτιῶνται τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως οἱ ἐκκαλοῦντες, ὅτι τῆς καλῆς πίστεως τοῦ δικαιοπαρόχου Α. Γ*** προκυπτούσης ἐκ τῶν ἐν τῷ τίτλῳ αὐτοῦ, ἦτοι τῷ ὑπ' ἀριθ. 19117 συμβολαίῳ περιστατικῶν, ἔδει νὰ μὴ ἐπιτραπῇ τῇ ἐναγούσῃ ἢ περὶ τῆς κακῆς αὐτοῦ πίστεως ἀπόδειξις οὐχ' ἦσσαν δὲ ἀβάσιμος ἐλέγχεται ἢ ἐτέρα αἰτίασις περὶ ἐσφαλμένης διατυπώσεως τοῦ θέματος τῆς κακῆς πίστεως, ὡς ἀναγομένη εἰς γνῶσιν τοῦ ἀγοραστοῦ Γ*** περὶ τῆς τυπικῆς ἀκρότητος τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐνῷ ἔδει νὰ διατυπωθῇ ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δικαιωμάτων τῆς ἐναγούσης, διότι ἐν τῇ συγκεκριμένη περιπτώσει τὰ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δικαιώματα τῆς ἐναγούσης, ἀναιροῦνται ἀκριβῶς διὰ τοῦ κατ' αὐτῆς, ὡς κυρίας ἐνηργηθέντος πλειστηριασμοῦ, ἂν οὗτος ὑποτεθῇ ἔγκυρος, ὥστε μόνη ἡ γνῶσις τῶν ἀκυροτήτων αὐτοῦ συνιστᾷ τὴν κακὴν πίστιν (**).

'Αριθ. 1226 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Μεσοτόχου ἔννοια καὶ χαρακτηρισμός — δουλεία ἐπ' αὐτοῦ διὰ χρησικτησίας — Οἰονεὶ νομῆς ἀνεπίληπτον τίς προτείνει καὶ τίς ἀποδεικνύει — πράξεων νομῆς γνῶσις ὑπὸ δουλειομένου.

'Επειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 3240

(*) Ὑπὲρ τῆς ὀρθοτέρας ταύτης γνώμης, τείνει νὰ παγιωθῇ ἡ Νομολογία. Πλὴν ἐστὶν ὅτε προβάλλουσι καὶ ἐναντία ἐκδοχαί' πρβλ. ἐφ. Ἀθ. 257 τοῦ 94 καὶ 1222 τοῦ 96. Ἀρ. Πάγ. 64 τοῦ 95.

(**) Ἐν τούτοις φιλονεικούνται τὰ περὶ τὴν ἀπόδει-

τοῦ 1893 ἀπόφασις, εἰς τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς ὁποίας ἀναφέρεται κατὰ προσθήκην τὸ δικαστήριον, ἔκρινεν ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου ἔννομος σχέσις δὲν εἶναι κατ' ἀκριβῆ λόγον ἢ τῆς συγκυριότητος ἐξ ἀδιαίρετου, ἀλλ' ἡ κυριότης ἐκάστου τῶν παρακεκτημένων ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου, ὠκοδομημένου κατὰ τὸ ἡμισυ ἐπὶ ἐκατέρου τῶν οἰκοπέδων, χωρίζεται διὰ τῆς καθηκούσης διὰ μέσου τοῦ τοίχου γραμμῆς τῆς ἀποτελοῦσης τὸ ὄριον, ὡς ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως 10 πρ. Πανδ. 10. 3 (Βασιλ. ΙΒ' 6' 19 ἀεκατέρου ἐστὶ κατὰ κλίμα τοῦ ἀγροῦ) δύναται νὰ συναχθῆ. Ἐντεῦθεν ἐπεταί, ὅτι ὁ μεσοτοίχος ἀποτελεῖ ἴδιον καὶ αὐθύπαρκτον πρᾶγμα, χρησιμεῖον ὡς οὐσιώδες καὶ ἀναγκαιὸν παράρτημα τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαχωριζομένων κτημάτων, καθόσον δὲ ἡ διαχωρίζουσα τὸ μέρος ἐκάστου γραμμῆ εἶναι ἰδανικὴ καὶ δλόκληρος ὁ τοίχος ἀποτελεῖ ἓν σῶμα, διὰ τοῦτο κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐφηρμόθησαν ἐπ' αὐτοῦ οἱ περὶ κοινοῦ πράγματος κανόνες, ἀλλὰ τροποιοῦμενοι ἐφ' ὅσον τοῦτο πρὶς τὰ ἀναγκαιὸν ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ μεσοτοίχου φύσεως οὕτω κατ' ἐξαιρέσειν τοῦ κανόνος τοῦ δικαίου «ὅτι οὐδεὶς ἕκων παραμένει κοινωνός», ἡ ἰδιότης τοῦ μεσοτοίχου ὡς τοιοῦτου μόνον διὰ τῆς κοινῆς πάντων τῶν ἰδιοκτητῶν συναίνεσεως δύναται νὰ ἀρθῆ, ἐπίσης δὲ κατ' ἐξαιρέσειν τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ κοινωνός δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δουλείαν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος (N. 26. Πανδ. 8 2). δύναται κατὰ ρητὰς διατάξεις νὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου δουλεία ὑπὲρ θατέρων τῶν κοινωνῶν (N. 6 § 1. Πανδ. 8. 4 καὶ N. 40 Πανδ. 8. 2). Εἰς ταῦτα οὐδαμῶς ἀντίκεινται αἱ κανονίζουσαι τὰ τῆς μεσοτοιχίας διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ὡς καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἔρθων 8 τοῦ Διατάγματος τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 καὶ 18 τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Νοεμβρίου 1836, καθ' ἃ ἀπαγορεύεται πᾶσα θύρα ἢ ἄλλο τι ἄνοιγμα ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου, οἱ δὲ λάκκοι ἀποπατων καὶ κόπρου δέον νὰ οἰκοδομῶνται ἓνα πῆχυν μακρὰν ἀπὸ τὸν μεταξὺ τοίχων», καθόσον αἱ διατάξεις αὗται κανονίσασαι τὰ τῆς μεσοτοιχίας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν γειτονικῶν κτημάτων ἀπλῶς, δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, καὶ συνεπῶς δύνανται διὰ πάντων τῶν τρόπων καθ' οὓς συνιστᾶται δουλεία, ἢτοι τόσον διὰ τῆς θελήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων ὡς καὶ διὰ τῆς τῶν δουλειῶν χρησικτησίας στηριζομένης προδήλως εἰς τὴν ανοχὴν τοῦ κυρίου καθ' οὗ γίνεται ἡ τῆς δουλείας χρῆσις, νὰ τροποποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέρον.

Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν νόμων, ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου ὑφίσταται συγκυριότης ἐξ ἀδιαίρετου, καὶ ἐπομένως εἶναι ἐφαρμοστέα ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάταξις, καθ' ἣν ὁ κοινωνός δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δουλείαν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος (N. 26. Πανδ. 8 2), καθόσον οὐδενὶ δουλεύει τὸ ἴδιον. Κατὰ ταῦτα ἀφού ἀπὸ τῆς πρώτης πρωτοδικου συζητήσεως ἰσχυρίσθη ὁ ἐφεσιβλήτος, ὅτι διὰ χρησικτησίας ἐκτήσατο ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου δουλείαν τοῦ ἔχειν ἐν τῇ ἀγωγῇ κατασκευάσματα, ὀρθῶς καὶ σκοπίμως ἡ ὑπ' ἀριθ. 3240 ἀπόφασις, ἀνακαλίσασα τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἐν λόγῳ ἔνστασιν ὑπ' ἀριθ. 4563 τοῦ 1892 ἀπόφασιν, ἥτις μὴ οὔσα ὀριστικὴ κατὰ τοῦτο ἦτον ἐπιδικτικὴ ἀνακλήσεως, ἔταξε περὶ αὐτῆς θέμα τῷ ἐφεσιβλήτῳ ὅπερ ἦτο πλήρες καὶ οὐδεμίαν ἐπασχεν ἀτέλειαν, ἀλλ' οὔτε περιεῖχε κατὰ πλεονασμὸν στοιχεῖα, ὧν ἡ ἀπόδειξις δὲν ἐβάρυνε δῆθεν τὸν ἐναγόμενον ἐσφαλμένως δὲ ἡ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 253 τοῦ 1894 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου τοῦτου ἔκρινεν ὅτι τὸ ἀνεπίληπτον τῆς οἰονεὶ νομῆς τοῦ ἐναγομένου πρὸς χρησικτησίαν τῆς δουλείας, ἦτοι ἡ μὴ κατὰ βίαν, εἴτε λάθρα ἢ παρακληθεὶς ἄσκησις αὐτῆς δὲν ἦτο στοιχεῖον τῆς χρησικτησίας ἀλλ' ἀντένστασις τοῦ ἐναγόντος, ἦν ἔδει αὐτὸς νὰ ὑποβάλῃ καὶ ὑποβάλλων νὰ ἀποδείξῃ, διότι ὡς κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀμφιβολίας ἀνεπίδεκτον προκύπτει ἐκ τῶν Νόμων 10 πρ Πανδ. (8. 5) καὶ 1 § 23 Πανδ. (39 3) ἡ ἔλλειψις τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς πρὸς χρησικτησίαν οἰονεὶ νομῆς, ἀποδεικτέον ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν χρησικτησίαν. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ σκεθῆ ἄντιθέτως, καθόσον κατὰ γενικὸν κανόνα οὔτε ὁ δόλος οὔτε τὰ ἄλλα ἐλαττώματα εἰσάγονται, αἱ δὲ φαινόμεναι ἐναντία ρῆσις μᾶλλον δηλοῦσιν ὅτι αἱ τῆς οἰονεὶ νομῆς πράξεις δὲν πρέπει νὰ φερῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν τοιαῦτα ἐλαττώματα.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ὑπ' ἀριθ. 3240 ἀποφάσει λόγους ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι δὲν διετέλει ἐν γνώσει τῶν αποτελουσῶν τὴν οἰονεὶ νομῆν δουλείας πράξεων, ἀφού ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει χρησικτησίας, οὔτε ἐπὶ χρησικτησίας δουλειῶν, απαιτεῖται ἡ γνώσις ἐκείνου καθ' οὗ κτᾶται ἡ δουλεία, δὲν ἀποδεικνύει δὲ τὸ ἐναντίον ἢ ἐν τῷ Κώδικι ἀντιγραφῆ τοῦ Καρακάλου λέγοντος «ανεχομένου τοῦ δεσπότη» (N. 2. Κώδ. 3. 34 Βασιλ. ΝΗ' Ζ' 2) διότι πρόκειται περὶ ἀντιγραφῆς ἐχούσης ὑπ' ὄψιν ὀρισμένον θέμα, καθ' ὃ δύνανται νὰ συντρέχωσι καὶ μὴ οὐσιώδεις διὰ τὴν διδομένην λύσιν περιστάσεις καὶ ὁ ἕτερος δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμός, ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ δικαιοπάροχος του ἔφερον ἀντίρρησιν κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀσκήσεως τῆς δουλείας, ὀρθῶς ἀπερρίφθη

εἶναι, καὶ ἰδίως τὸ βᾶρος αὐτῆς, Παραπομπαὶ εὑροῦνται εἰς σελίδα 31 Ζ' τόμου «Θέμιδος» ὅπου ἡ 2148 (1893) ἀπόφ. Πρωτοδ. Πατρῶν, καὶ ἐν τῇ 14ῃ αἰτιολογίᾳ αὐτῆς.

ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' αριθ. 3240 αποφάσεως, εἰς τὴν σχετικὴν σκέψιν τῆς ὁποίας αναφέρεται τὸ δικαστήριον, καὶ απορριπτεῖται αἱ περὶ τοῦ ἐναντιου αἰτιάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ἡ ἑτέρα αἰτίασις, ὅτι ἡ ἄσκησις τῆς δουλείας εἶδει νὰ ἐνεργῆται ἐν καλῇ πίστει διότι αὕτη δὲν απαιτεῖται ἐπὶ χρησικτησίας δουλειῶν, ἀλλ' ἡ ἐν διανοίᾳ ἐξουσιαστοῦ ἐφ' ὠρισμένον χρόνον ἀνεπιλήπτος ἄσκησις τῆς περιεχομένης ἐν τῇ δουλειᾷ φυσικῆς ἐξουσίας (*).

Ἄριθ. 1228 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Προικοκτησίας πώλησις—ἀνάληψις ὑπὸ ἀγοραστοῦ βαρῶν Δημοσίου — σύμβασις ὑπὲρ τρίτου (Δημοσίου) καὶ ἔρμηνεία περιεχομένου—προσομολόγησις— *exceptio non adimpleti contractus* ἀντιτάσσεται καὶ κατὰ τοῦ νέου δανειστοῦ—περίληψις ἀκινήτου ἐν τῷ ἰσολογισμῷ τοῦ πτωχεύσαντος ἀγοραστοῦ— δὲν ἐπεταί ἐντεῦθεν παράδοσις νομῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ὑπ' αριθ. 577 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν ἀνέλαβεν ὁ ἐκκαλῶν Ν Σ*** ἀπέναντι τῆς Θ Μ*** τὴν πληρωμὴν ἀπασῶν τῶν λόγῳ τιμῆματος προικοκτησίας δόσεων. τοῦ ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ἀναφερομένου, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῷ ἐκκαλοῦντι πωληθέντος οἰκοπέδου, ἃς ὤφειλε τῷ Δημοσίῳ ἢ εἰρημένη πωλήτρια, καὶ οὐχὶ μόνον τῶν ἀπὸ τῆς πωλήσεως ταύτης καὶ ἐφεξῆς ἀπαιτητῶν γεννησομένων, ὡς σαφῶς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ρησεως «τὰς ὁποίας δόσεις ἀναλαμβάνει ὁ Ν Σ*** νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον ὄσαι καὶ ὧσιν αὗται ἀνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης τῆς πωλητρίας». Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης μεταξύ τῶν συμβαλλομένων συνο-

(*) Ὡς πρὸς τὸ θέμα ἂν αἱ περὶ μεσοτοίχου διατάξεις ὀρῶσι τὴν Δημοσίαν τάξιν ἀπολύτως, ἢ μόνον τὸ συμφέρον τῶν γειτόνων σχετικῶς, ἀπεφῆναι καὶ ἀντιθετον γνώμην τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' αριθ. 432 τοῦ 95 αποφάσεώς του· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἄνω ὀρθὴν ἐκδοχὴν, συμφωνοῦσι καὶ αἱ 1148 τοῦ 95 καὶ 690 τοῦ 96 Ἐφετ. Ἀθ. καὶ ἡ 157 τοῦ 92 Ἄρ. Πάγ. ἐν «Θέμιδι» Γ' 518, κάτωθεν τῆς ὁποίας ὑποσημειοῦται καὶ ἀναλυτικωτάτη γνωμοδότησις τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἄρ. Πάγου. Ὅσον ὀρᾷ τὸ ἕτερον τοῦ ἀνεπιλήπτου τῆς οἰονεῖ νομῆς, τίς προτείνει τούτο καὶ τίς βαρεῖται τῇ ἀποδείξει, πρὸς μὲν τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας κλίνει καὶ ὁ Οἰκονομίδης (Ἐγγ. Πολ. Δικ. § 170 σημ. 14), ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς μειοψηφίας παρατάσσονται ἀξιωματικῶς *windscheid I. § 213. σημ. 5.* — *vangerow I. § 351 σημ. 2.* — *Dernburg I. § 252 σημ. 9.*

μολογίας δὲν τίκεται κατὰ κανόνα δικαίωμα ὑπὲρ τοῦ τρίτου, μὴ μετασχόντος τῆς συμβάσεως, Δημοσίου, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι αἱ συμβάσεις παράγουσιν ἀποτελέσματα μόνον μεταξύ τῶν συναλλαξαμένων, τρίτοι δὲ μὴ συμβληθέντες δὲν δύνανται νὰ ἀρσυθῶσιν ἐξ αὐτῶν ἐνοχικὰ δικαίωματα, ἢ δὲ διατάξις 23 Πανθ (2. 14) καὶ Βασιλ. ΙΑ'. ἀ. 23 σχόλιον, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ταμίας καὶ εἰς ἣν φαίνεται στηριχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὀρίζουσα ὅτι «τότε καὶ τῷ μὴ πακτεύσαντι δίδεται παραγραφὴ, ὅτι δι' αὐτοῦ (ἦτοι τῆς ἐπικλήσεως τῆς παραγραφῆς ὁ πακτεύσας ὠφελεῖται, ὡς ἐπὶ τῶν ρέων προμεινέντων», δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι προδήλως ἡ διατάξις αὕτη ἀφορᾷ τὴν ἐνστάσιν, ἣν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῆ τις ἐξ ἄλλοτριας συμβάσεως, ὅταν τοιαύτη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ συναλλαξαμένου ὑφίσταται σχέσις κοινῆς ὑποχρέωσεως, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ ἐπικλήσις τῆς ἐκ τῆς ἄλλοτριας συμβάσεως παραγωγῆς ἐνστάσεως ὠφελεῖ αὐτὸν τὸν συναλλαξαμένον, ὡς ἐπὶ πρωτοφειλέτου καὶ ἐγγυητοῦ ἢ πλειόνων συνοφειλετῶν κοινῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν μετὰ τοῦ ἄλλου συνοφειλέτου συναφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ σύμβασιν ἀφέσεως χρέους, ἀφοῦ μὴ ἐπικαλούμενος τὴν ἐκ τῆς ἀφέσεως ἐνστάσιν καὶ καταβάλλον τῷ κοινῷ δανειστῇ ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ συμβληθέντος συνοφειλέτου, τοῦθ' ὅπερ ἠθέλει ματαιώσῃ τὸ τῆς ἀφέσεως συμφώνον. Ἐν τούτοις ἐξ ἑτέρου λόγου νομιμοποιεῖται τὸ Δημόσιον ἐνασκῶν κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν προκειμένην ἀπαιτήσιν, ὅτι τούτέστι διὰ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ρήτρας, καθ' ἣν ἀνέλαβεν ὁ ἀγοραστής, τὴν πρὸς τὸ Δημόσιον πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τῆς πωλητρίας δόσεων ἐποίησατο προδήλως διὰ συνομολογήσεως ἀναδοχὴν ἄλλοτριου χρέους, ἣτις δὲν προσπορίζει μὲν καθ' ἑαυτὴν ἐνοχικὸν δικαίωμα τῷ πιστωτῇ κατὰ τοῦ ἀναδεχθέντος, ἐφ' ὅσον ὁ πιστωτῆς δὲν δηλώσῃ τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ εἰς τὴν τοιαύτην ἀναδοχὴν, ἀπαξ ὁμοῦς ἐκφρασεῖσθαι παρὰ τοῦ δανειστοῦ εἴτε ρητῶς εἴτε σιωπηρῶς τῆς συναίνεσεως ταύτης, ὡς ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1894 προσκλήσεως τοῦ ταμίου πρὸς τοὺς συνδίκους τῆς πτωχεύσεως τοῦ Ν Σ*** περὶ πληρωμῆς τοῦ ἀναδεχθέντος χρέους, τίκεται πλέον ἐνοχικὸς δεσμὸς μεταξύ τοῦ πιστωτοῦ, (τὸ πρὸς δὲν χρέος ἀνεδέχθη ὁ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου συμβληθείς) καὶ τοῦ ἀναδεχθέντος τὸ χρέος, οὕτως ὥστε ἐλευθεροῦται μὲν ἐντελῶς ὁ πρῶτος ὀφειλέτης, ὑπεισέρχεται δὲ εἰς τὴν ἐνοχικὴν τούτου σχέσιν ὁ ἀντ' αὐτοῦ προσομολογησας. Τὸ ἀποτέλεσμα τούτο κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐπήρχετο διὰ μόνης τῆς ἐπερωτή-

σεως, ἢ τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης (N. 4. πρ. Πανδ. 42 1. N. 66 § 2 Πανδ' 21. 2. N. 42 § 2 Πανδ. 3. 3 N. 23. Πανδ. 46. 3 και N. 29. Πανδ. 3. 3) ἀλλὰ κατὰ τὸ νῦν ἰσχύον δικαίον, ὡς ἐκ τῆς ἐν γένει ἰσχύος τῶν ἀδιατυπώτων συμβάσεων, ἀρκεῖ ἡ ὁπωσδήποτε δηλωθεῖσα συναίνεσις τοῦ πιστωτοῦ (παραβ. *Arbeits* τόμ. 2 § 254 και τόμ. 1 § 112). Ὡστε ὀρθῶς κατ' οὐσίαν ἔκρινεν, εἰ και ἐσφλημένη ἐχρήσατο αἰτιολογία, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἐκ τῆς ὁμολογηθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 577 συμβολαίῳ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναδοχῆς τοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον χρέους ἐκτίησαστο τοῦτο ἐνοχικὸν κατ' ἐκείνου δικαίωμα πρὸς ἀπαιτήσιν τοῦ ἀνακληθέντος χρέους, και ἀβάσιμωσ αἰτιᾶται περὶ τοῦ ἐναντίου ὁ ἐκκαλῶν. Εἰ και ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 577 συμβολαίῳ δὲν ἐξεφράσθη ὁμολογία τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅτι εἶναι ὀφειλέτης τῶν δόσεων ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, ἡ ἀναδοχὴ διὰ προσμολογήσεως πρὸς αὐτό, ἀλλὰ συμφωνία ἀπέναντι τῆς πωλητρίας, ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ αὐτὸς πρὸς τὸ Δημόσιον τὰς ὑπ' ἐκείνης ὀφειλομένας δόσεις και ἐγγυᾶται κατὰ συνέπειαν αὐτῇ τὸ ἀνεύθυνον ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, ἧτις παράγει ἐνοχικὸν δεσμὸν μόνον μεταξὺ τῶν συμβληθέντων και δὲν παρέχει δικαίωμα εἰς τὸ τρίτον Δημόσιον ἀπλῶς διὰ τῆς θελήσεως αὐτοῦ και τῆς ἐγκρίσεως τῶν μεταξὺ ἄλλων συνομολογηθέντων νὰ καταστῇ συμβαλλόμενον και νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἄλλοτρίαν σύμβασιν ἢ ἐναντία ἐκδοχῇ παραβλέπει ὅτι ἡ πρὸς τὴν πωλήτριαν ὑπόσχεσις δὲν εἶναι και πρὸς τὸ Δημόσιον τοιαύτη, ὡστε νὰ ἐξαρηθῇ ἐκ τῆς συναίνεσεως αὐτοῦ ἡ τελείωσις ἐτέρας αὐτοτελοῦσ μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ ἀγοραστοῦ συμβάσεως(*)).

Ἐπειδὴ ἡ ἀντίρρησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ πωλήτρια Θ*** δὲν παρέδωκεν αὐτῷ σχολαίαν τὴν νομὴν τοῦ πωληθέντος οἰκοπέδου, οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διότι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 577 συμβολαίου, τὴν πρὸς τὸ Δημόσιον καταβολὴν τῶν δόσεων ἀνέλαβεν ὁ ἀγοραστής Σ*** ἀντὶ τοῦ ὀφειλομένου τῇ πωλητρίᾳ τιμήματος τοῦ οἰκοπέδου, ἐν ἄλλαισ λέξεσιν ἡ ἀναδοχὴ τοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον χρέους τῆς πωλητρίας, δι' ἧς αὐτὴ ἐμελλε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦτου, ἀπετέλεσε μέρος τοῦ τιμήματος, ἀνθ' οὗ ἐπωλήθη τὸ οἰκοπέδον τῷ ἀναδεχθέντι τὴν τοιαύτην καταβολὴν, ὡστε δὲν ἀνεδέχθη οὗτος νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ ὅτι ὤφειλε τῇ πωλητρίᾳ, και ἐπομένωσ ἡ ἀναδοχὴ αὐτοῦ διατελεῖ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς

πραγματικῆς πρὸς τὴν πωλήτριαν ὀφειλῆς, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει κατὰ νόμον ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν πωλήτριαν ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἀγοραπωλησίας ἀντιτάσσεται και τῷ νέῳ δανειστῇ, λόγῳ τοῦ ὑπονοουμένου ἐν τῇ ἀναδοχῇ ὄρου (N. 37 § 4 Πανδ 38 1. Βασ ΜΘ γ' 35). Κατὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἡ ἐνστάσις τοῦ μήπω ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος ἀντιτάσσεται κατὰ τοῦ ἐπιδιώκοντος τὸ τίμημα ἄνευ τῆς ἀντιστοιχοῦ ἐκπληρώσεως τῆς παραδόσεως τῆς κατοχῆς, ἀποδεικνύεται δὲ ἐν προκειμένῳ, ἐκ τοῦ περὶ ἀγοραπωλησίας συμβολαίου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς παράδοσιν τῆς σχολαίας νομῆς, ἐπεταῖ ὅτι διατεινόμενος ὁ ἐφεσιβλητος ταμίας ὅτι παρεδόθη αὐτῷ αὐτὴ ὑπὸ τῆς πωλητρίας, δεῖον νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν διὰ παντός νομίμου μέσου και διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τοῦ κατ' ἀντένστασιν ὑποβαλλομένου και ἀμφισβητουμένου τούτου ἰσχυρισμοῦ του, δεκτικῆς κατὰ τοῦτο γενομένης τῆς ἐφέσεως και μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. Ἡ δὲ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐκ καλοῦντος μνεῖα τοῦ οἰκοπέδου και τῆς ἀξίας αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὁμολογία αὐτοῦ, ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ οἰκοπέδον διότι ἐν τῇ περιουσίᾳ διατελεῖ και τὸ κυριεύμενον και μὴ κατεχόμενον, και ὡς ἐπίδικον ἄλλωσ σημειοῦται ἐν τῷ ἰσολογισμῷ τὸ οἰκοπέδον, οὔτε προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 577 συμβολαίου παραίτησις τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τοῦ δικαίωματος νὰ ζητήσῃ δυναμει τῆς συμβάσεως τὴν παράδοσιν τῆς σχολαίας νομῆς, ὅπερ ἄλλωσ θὰ ἀντέλειτο εἰς αὐτὴν τὴν ἐννοίαν και τὸν σκοπὸν τῆς συμβάσεως, και ἀβάσιμοι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐλέγχονται.

Ἄριθ. 1231 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Κληροδοσία ἀπαιτήσεως— πότε παρέχεται κληροδοχῳ πραγματικῇ ἀγωγή

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς δημοσίας διαθήκης (ἐφ' ἧς εἰρεῖται τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον και διὰ τῆς ὁποίας ἐγκαθίστανται ρητῶσ κληρονόμοι οἱ Δ. και Ι. Κ***) ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἐκτιμωμένης, προκύπτει μὲν ἀληθῶσ ὅτι ὁ διαθέτης κατέλιπεν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων γραμματίων ἐρειδομένην ἀπαιτήσιν, ἀλλὰ συγχρόνωσ ἀποδεικνύεται ὅτι και τὰ ἐν λόγῳ γραμμάτια ἀφίθησαν αὐτῷ, καθὰ ἀναφέρεται και ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὡσ κληροδοχῳ και οὐχὶ ὡσ κληρονόμῳ. Κατὰ ταῦτα δὲ, προκειμένου καθαρῶσ περὶ κληροδοχοῦ και κληροδοσίως ἀπαιτήσεως (nomen legatum) και οὐχὶ κληρονόμου και δὴ ἐπὶ ρητοῦ πράγματος, ἐξεταστέον καθιστα-

(*) Παραμφορεῖς τῇ ἀνφ και αἱ 244 και 1587 τοῦ 91 Ἐφετ. Ἀθηνῶν.

ται πρωτίστως, ἂν ὁ ἐνάγων ἔχει ὡς κληροδόχος δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀφεθέντος κληροδοτήματος καὶ ὅποια, καὶ ἂν οἰοφειλέται ὑπεχρεῶντο κατὰ νόμον, αὐτῷ μόνον νὰ καταβάλῃσι τῶν ὡς εἴρηται γραμματίων τὸ ἀντίτιμον ἢ καὶ τῷ ἐγκατασταθέντι κληρονόμῳ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἐπικαλουμένων νόμων, καὶ ἰδίᾳ τῶν διατάξεων 1 (β. 43) τοῦ Κώδικος XCIV 27 τῶν Βασιλικῶν καὶ Π 1 § 2. (2 20) τῷ κληροδόχῳ παρέχεται μὲν καὶ ἀγωγή πραγματικὴ λόγῳ τοῦ κληροδοτήματος, ἀλλὰ μόνον δσάκις ἀντικείμενον αὐτοῦ εἶναι δικαίωμα πραγματικὸν ἢ πρᾶγμα δεκτικὸν ἐκδικήσεως καὶ περιλαμβανόμενον ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ διαθέτου [αὐτὰ ὄντα τῆς κληρονομίας χωρὶς αἰρέσεως ληγατευόμενα, ἂν καταδεχθῶσιν, ἐξ ὀρθοῦ μεταβαίνουν εἰς τὸ ληγατήριον μηδέποτε γενέσθαι τοῦ κληρονόμου νοούμενα] Ἐκ τούτων δὲ συνδυαζομένων καὶ πρὸς τοὺς Ν. Εἰσηγ 21—44 § 6 75 § 2 ἐν τέλει καὶ Πανδ 10 (34. 3) καθ' οὓς ὁ κληρονόμος, ὡς εὐθυνόμενος ἀπέναντι τοῦ κληροδόχου, ἔχει κατὰ κανόνα ἐναντίον τῶν ὀφειλετῶν τῆς κληρονομίας δικαίωμα κυρίας ἀγωγῆς, εἰκότως δύναται νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα, ὅτι δσάκις δὲν συντρέχουσιν αἱ ἀνωτέρω μνημονευόμεναι ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις τοῦ πράγματος ἢ πραγματικοῦ δικαιώματος, εἰς τὸν κληροδόχον μετατίθενται μὲν αὐτοδικαίως κατὰ τὸν ἐκχωρήσεως ὄρισμένον, ἢ κληροδοτηθεῖσα ἀπαιτήσις, οὗ ἔνεκεν καὶ δικαιοῦται οὗτος καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ κληρονόμου ν' ἀσκήσῃ ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ὡς ὀφείλιμον (actio utilis τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου προσωπικὴν ἀπαιτήσιν (obligatio quasi in contractu) ἀλλὰ μόνον ἂν δὲν ἐγένετο καταβολὴ τοῦ χρέους πρὸς τὸν κληρονόμον (πρὸς δὲν καὶ ὀφείλεται ὡς ἐρρήθη πρωτίστως) πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τόπον γνωστοποιήσεως ἐπιχεύσεως ἀγωγῆς, ἣτις λύει τὸν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν ὀφειλετῶν ὑφιστάμενον τέως ἐνοχικὸν δεσμόν. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέαι ἀποβαίνουσι πᾶσαι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικαὶ τῆς ἐκκαλοῦσης αἰτιάσεις. Καθόσον ἀφοῦ εἰς μόνον τὸν κληρονόμον παρέχεται κυρία ἀγωγή, ἐπιτετα κατ' ἀνάγκην ὅτι ὁ νομοθέτης ἠννόει νὰ ἐπιβάλῃ καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀντίστοιχον ὑποχρέωσιν τοῦ καταβαλεῖν εἰς ἐκεῖνον, (πρὸ τῆς παρὰ τοῦ κληροδόχου καταζητήσεως) τὸ κληροδοτήμα, ἣτις ὑποχρέωσις δὲν ἀπαγορεύεται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἐκουσίως, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐννοηθῇ δικαίωμα ἀγωγῆς ὑπὲρ τοῦ κληρονόμου.

Ἐπειδὴ ὁ Γαλλικὸς Κώδικξ, δὲν ἐπικαλεῖται ἢ ἐνάγουσα εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς, εἰ καὶ ἀναγνωρίζων εἰς τε τοὺς καθολικῶν τίτλω

κληροδόχους καὶ εἰς τοὺς μερικοὺς τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος τοῦ κληροδοτήματος, οὐχ ἦττον κατὰ ζῆλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, διὰ τῶν ἀρθρῶν 1011 καὶ ἐπόμε. ἐπιβάλλει αὐτοῖς τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ζητῶσι τῶν σχετικῶν ἀγωγῶν τὴν ἐκχώρησιν, ἐξ ὧν ἐπιτετα ὅτι καὶ κατ' αὐτὸν δικαίωμα κυρίας πρὸς εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς ἔχει μόνος ὁ κληρονόμος.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ξενοκρατία καὶ Βασιλεία ἐν Ἑλλάδι.
Πολιτικὴ μελέτη τῆς ἑθνικῆς Περσιόδου ἀπὸ τοῦ 1821-1897
ὑπὸ Γ. Φιλαρέτου Βουλευτοῦ
καὶ Δικηγόρου.

Σύγγραμμα περισπούδαστον πλήρες πολυτίμων πληροφοριῶν καὶ πικρῶν ἀληθειῶν Διὰ τοῦ ἀξιολόγου τούτου πονήματος ὁ πολυμαθὴς καὶ ἀκάματος συγγραφεὺς ἐπιχέει πλήρες φῶς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος· ἰδίως δ' ἐκτίθησιν ἐν ἀμειλίκῳ φιλαλληεῖα τὸ πνεῦμα ὑπερ πάντοτε ἐνέπνευσε καὶ ἐξακολουθεῖ ατυχῶς ἐμπνέον τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ὅλα τὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου καὶ ἰδίως τὰ ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι σήμερον δρᾶσαντα πολιτικὰ κόμματα ὡς καὶ οἱ Ἑγῆται αὐτῶν παρελθόντων, αναλυτικώτατα ἱστορομένης τῆς δράσεως αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ μοιραίου τέλους εἰς ὃ ὑπέκυψαν.

Συνιστῶμεν εἰς πάντα πολιτευτὴν—εἰς πάντα ἐπιστήμονα—εἰς πάντα πολίτην Ἑλληνα, ὅχι τὴν ἀνάγκωσιν ἀλλὰ τὴν μελέτην τοῦ ἐμβριθοῦς τούτου ἔργου, προειδοποιούμεν ὅμως τὸν ἀναγνώστην ὅτι θέλει ἀντλήσει μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀρτίαν γνῶσιν τῆς πολιτικῆς ἡμῶν καταστάσεως ἀλλὰ καὶ βαθεῖαν θλίψιν μέχρις ἀπογνώσεως καὶ περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Χώρας ἡμῶν.

Ἡ «Πνύξ» εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο ἂν καὶ ὁ χῶρος καὶ ὁ προορισμὸς τῶν στηλῶν αὐτῆς τῇ ἐπέτρεπον εὐρυτέραν ἀνάλυσιν τῆς πατριωτικῆς ταύτης συγγραφῆς, ἐτι δ' εὐτυχεστέρα ἂν εὐρίσκετο εἰς θέσιν νὰ χειροκροτήσῃ τὴν ἐναρξίν ἀληθοῦς ἐργασίας πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς δυστυχοῦς Πατρίδος ἐκ τοῦ βαράθρου εἰς τὸ ὅποιον ἡσημέραι βαθυτέρον καταβυθίζεται.

Τύποις Π. Βύμορφοπούλου